

fentlige tilbud, både hvad angår personalesammensætning og det socialpædagogiske indhold: De private bosteder skal altså ikke være kopier af de offentlige botilbud, men alternativer hertil. Ligeledes nævnes det i bemærkningerne, at der er brug for en beskrivelse og undersøgelse af de tilbud, som allerede findes, og jeg synes, det er meget positivt, at Socialministeriet vil iværksætte en undersøgelse på dette område.

Forslaget vedrørende optikunderstøttende synshjælpemidler kan Kristeligt Folkeparti også gå ind for, og vi ser frem til en positiv behandling af forslaget som helhed i udvalget.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 er rimelig positiv over for lovforslaget, men der er nogle småting, som jeg vil vende tilbage til.

Det, vi mener er godt i forslaget, er bl.a., at det nu bliver lovfæstet, at det er den stedlige amtskommune, der fører tilsyn med institutioner og lignende opholdssteder for voksne, så vi ved, at institutionerne er godkendt. Hovedsagelig når vi taler om stofmisbrugere, kan det i dag være op til en række kommuner og/eller amtskommuner at skulle føre tilsynet, og det er selvfølgelig ikke hensigtsmæssigt. Det hensigtsmæssige er, at institutionen, om jeg så må sige, én gang for alle, men også løbende, er godkendt, og at man ved, hvad det er, der foregår, så de øvrige kommuner og amter, som ønsker at sende nogle af deres borgere til den pågældende institution, ved, at den er godkendt og er i orden. Det eneste, der selv skal holde øje med, er så, at det produkt, der kommer ud, også er i orden og svarer til deres forventninger.

At institutionen som institution er overordnet godkendt af det stedlige amt, synes vi altså er en rigtig god ting. Det er hele forudsætningen for, at de private institutioner kommer mere ind i varmen, så det er en ganske god del af forslaget.

Vi må dog undre os ganske såre over de økonomiske konsekvenser af forslaget. Vi kan ikke forstå – men det kan godt være, ministeren kan svare på det – at der skal 23 årsværk til. Med 14 amter her i landet svarer det til, at der i hvert amt skal være to medarbejdere, der fuldtids året rundt, sommer og vinter, skal føre tilsyn med måske én privat institution. Det kan ikke være rigtigt. Så svært kan det ikke være at føre det tilsyn. Jeg ved godt, at medarbejderne også skal have ferie, og at der kan være sygdom og sådan noget, men alligevel – 23 årsværk for at

holde øje med de institutioner! Det kan ikke passe. Vi må have en eller anden forklaring på, hvordan det kan være, at det nu skal koste yderligere 7,8 mio. kr. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt, og der må være en forklaring på det et eller andet sted.

Det tredje element, jeg vil tage fat i, er støtte- og kontaktpersonordningen for sindslidende, som jo kører ganske fornuftigt, og som ministeriet lægger op til får lov til at køre videre en periode endnu. Det har vi ingen indvendinger imod. Vi har heller ikke nogen indvendinger imod, at det, der hedder optikunderstøttende hjælpemidler og andet, samles, så det hele kommer til at ligge under amtet, så den svære afgrænsningsproblematik, der findes i dag, forsvinder. Når amtet tager sig af det hele, skal man ikke have flere instanser ind i billedet for i virkeligheden ét og samme hjælpemiddel, hvor en anden instans måske skal tage sig af nogle understøttende ting. Det giver selvfølgelig noget bureaukrati og noget bøvl, og det er glædeligt at se, at ministeren har fået øjnene op for det, og at ministeren foreslår at lægge det hele i én instans, så man kan få det hjælpemiddel, man skal have, med understøttende hjælpemidler.

Det sidste element, jeg vil tage fat i, og som bestemt ikke ser særlig godt ud, vedrører dem, der vælger at passe eget barn med handicap i hjemmet. Jeg er helt med på, som ministeren skriver, at det, man i virkeligheden gør med lovforslaget, er at genindføre den retstilstand, der fandtes tidligere, men ikke desto mindre er det en væsentlig forringelse af ordningen i forhold til i dag.

Der lægges op til, at man skal have 12 gange en ottendedel på årsbasis og så divideret ud, hvis man overhovedet skal have lov til at være med i ordningen. Men det er jo problematisk, at det ikke er altid, et menneskeliv varer alle årets 12 måneder. Hvad med de heldigvis ganske få tilfælde, hvor man passer eget barn med handicap i hjemmet, hvis barnet måske afgår ved døden i november måned? Så opfylder man jo ikke 12-måneders-kriteriet, og hvordan skal de 12 gange en ottendedel så divideres ud? Hvordan skal de beregnes?

Det er muligt, jeg har misforstået det. Jeg kan se, at der er stor morskab i øjeblikket nede i embedsmandslogen, og det er jo glædeligt, hvis jeg har misforstået det. Det kan være, embedsmændene kan forklare det på en bedre måde, end de har skrevet i lovforslaget, og det vil jeg